

ringe Arbejde. Det andrager over 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Der er Fødselsanstalten i Jylland paa 310,000 Kr. Og saa er der de mange Jernbaner, omtrent 400 Kilometer af Statsbaner alene. Dette sidste kunde Regeringen søge at fremme hurtigere, end det ellers er Coutume. Jeg ved godt, at der er forskellige Kommuner, som skulle behandle Spørgsmaalet om deres Tilskud indenfor Kommunalbestyrelserne, idet man har krævet visse Tilskud pr. Banekilometer for i det hele at udføre Arbejderne, men dette gælder ikke Dobbeltsporet paa Fyn, og jeg ved ikke, at der er uoverstigelige Hindringer for at forcere dette Arbejde, hvorved der kunde skaffes mange Mennesker Arbejde. Dette Anlæg andrager dog 7 Mill. Kr., hvoraf vist en meget stor Del skal gaa til Arbejdsløn. Det vilde hjælpe ikke saa lidt, om det Arbejde kunde sættes i Gang. Jeg kunde tænke mig, at ved saadanne Arbejder som dette Jordarbejde vilde man kunne faa Brug for Bygningshaandværkere fra København, som ikke vilde være bange for at tage Skovl og Hakke paa Nakken. Det var Arbejde, som til Dels vilde kunne udføres af den Art Folk, ogsaa til Fordel for dem, der skulde beskæftige dem, medens man ved Landbrugsarbejde, som jeg har nævnt, neppe vil kunne beskæftige Fagarbejdere med Fordel. Men det kunde være, at naar Staten vilde røre paa sig — det er navnlig Ministeriet for offentlige Arbejder, det her drejer sig om —, kunde vi faa sat Fart paa Kommunerne. Og naar saa disse saa, hvorledes det er fat i Kommunerne, hvor stor Arbejdsløsheden er, saaledes som det fremgaar af den Undersøgelse, der er foretagen af De samvirkende Fagforbund, kunde det være, at de blev ivrige for at faa vedtaget Tilskuddene til Jernbaneanlægene hurtigere, end man ellers har tænkt, og kunde faa begyndt paa Bygningen af de Banestrækninger, der ere bevilgede. Her har Staten noget Herredømme, og det er jo ikke saa lidt, der er Tale om, for det er i alt godt og vel 28 Mill. Kr., for hvilke der skulde sættes Arbejder i Gang. Det betyder Arbejde for mange Mennesker.

Men foruden dette er der 51 Privatbaner. Dem ere vi ganske vist ikke Herre over, det ved jeg vel. Men ved Statens Eksempel og Opfordring kan der her sikkert gøres en Del. Naar Staten alvorligt og indtrængende opfordrer alle dem, der have med Fordelingen af Arbejdet at gøre, til at sætte alle Sejl til og gøre, hvad de kunne, for at fremskynde Arbejdet, er jeg

vis paa, at der af Kommunerne og Teknikerne vil blive gjort mere, end der ellers vilde være blevet gjort. Spørgsmaalet om Lokomotiverne er naturligvis ikke aktuelt. Det kan man have Lov til at sige, men det maa fremdrages Gang paa Gang, thi det turde være meget af en Skandale, at vi, naar vi selv ere i Stand til at lave Lokomotiver herhjemme og vistnok paa lige saa gode Vilkaar, som man faar dem til i Udlandet, ikke snarest muligt sørge for at faa bygget et Værksted, hvori disse Arbejder kunne blive udførte. Det er netop den Slags Arbejder, Stats- og kommunale Arbejder, man maa have at falde tilbage paa i daarlige Tider, hvor de, jeg kan sige, stadig tilbagevendende økonomiske Kriser og Bankkriser nødvendiggøre, at det offentlige maa beskæftige den Arbejdskraft, som Kapitalismen i Øjeblikket støder fra sig og gør flydende.

Forslagsstillerne have ikke paa deres Forslag medtaget noget om forøgede Bevillinger til Arbejder. Men jeg har sagt ved Lovforslagets Forelæggelse, at hvis man mener det nødvendigt at gøre dette, hvis man ikke mener, at en ren og skær Henvendelse her fra skulde være tilstrækkelig, vil man selvfølgelig fra vor Side gerne være med hertil. Naar Staten og Københavns Kommune ville virke ved deres Eksempel og fremme de Arbejder, der ligge under dem, saa at mange arbejdsløse kunne faa Beskæftigelse, tænker jeg mig, at ogsaa en direkte Henvendelse f. Eks. fra Indenrigsministeren ved Cirkulærer til Kommunerne vilde være heldig. I disse Cirkulærer skulde det indtrængende blive sagt til Kommunerne, at det henstilles til dem at gøre alt, hvad der er muligt, for at fremme deres Arbejder, da der er saa og saa mange arbejdsløse, og der efter alt, hvad der foreligger, vil blive mange flere. Et saadant Cirkulære vilde føre til, det er jeg sikker paa, at Kommunerne vilde lette paa sig og vilde gøre, hvad de kunde, for at fremme de omtalte Foretagender.

Det, jeg her har nævnt, er Arbejder, som allerede ere bevilgede, og som ere mere eller mindre langt fremskredne. Men der er andre Forslag, som vi have til Behandling. Der er f. Eks. Forslaget om Postgaarden, der er Forslaget om Diger, og der er Forslaget om en Bro mellem Masnød og Falster. Endvidere er der Forslag angaaende Anstalten ved Oringe. Det er Forslag til Beløb af i alt henvend 12 Mill. Kr., som Rigsdagen for sit Vedkommende kunde fremme hurtigere, end den plejer, og som angaar Arbejder, der